Principiul privirii de dincolo de vedere

On Decembrie 16, 2021

Ceea ce vezi în jur este sinonim cu felul în care îți descrii gândurile într-o direcție care susține viața altui sistem de reflectare a realității.

Privesc acest trandafir zgribulit din grădina mea, zgribulit de o nemulțumire nedeslușită, de frica vreunei dureri viitoare. Trupul lui încă mai are multe de suportat. El îmi simte prezența tăcută, discretă, îngândurată, ca și când am fi fost amândoi blocați într-un labirint psihologic, întreținut artificial, în care odată ce te rătăcești uiți orice fel de egoism și interese personale.

Într-adevăr, când te simți abandonat, descumpănit, uitat, se resimte o nevoie acută de a ști mai multe despre lume, despre viața în sine, cu ale ei fragmente de clarobscur încadrate într-un tablou cu multe contraste bizare, neașteptate și atipice. Simt că așa a trebuit să fie, ca cel uitat să fie amintit și înnobilat cu acea tainică sclipire, hărăzită doar ființelor predestinate cu har, iar cel făgăduit unui destin de mare artist să posteze cu succes în catalogul nemuririi o frumusețe aproape stelară.

Onestitatea cu care-mi notez și îi cercetez experiența vizuală, sentimentul de apartenență la aceeași realitate, reface puntea solemnă care ne reunește. Fiind un artist al culorilor și nuanțelor bine alese, iar trandafirul fiind un model de mare inspirație, această complicitate la construirea unui metaunivers în care până și moartea este relativă ne face să nu mai întoarcem ochii de la realitatea propriu-zisă - spre perspectivele abisal obsesive ale temerilor unor ființe înstrăinate de la adevărata lor identitate.

Nu mai cred nimic, nici chiar dacă ar trebui să mă pun în locul lui pentru a-mi da seama că, oricât de artist aș fi, tremur în fața unei despărțiri de un prieten nou descoperit. Poate că, totuși, am fost un trandafir în altă viață, și nu orice trandafir, ci un splendid "Double Delight". De aceea spun, și adesea îmi repet, că nu mă pot despărți de mine însumi, fiindcă sunt compus dintr-o altă jumătate situată în alt plan de vibrație.

Leadership: Poți să-ți construiești viziunea despre un model de realitate care te împinge spre creație, chiar și atunci când realitatea prinde o altă "viață" în propria-i duplicitate?

Pentru a fi mai bine lămurit cu mine însumi, mi-aș sfătui inima să cerceteze bine ceea ce vede, înainte de a deveni cu adevărat gata să bată prin verificarea existenței pulsului altcuiva. Trandafirul aparține unei interiorități care înțelege doar parțial ce i se întâmplă, în timp eu aparțin întâmplării de a trăi interiorizarea ideii de non-diferențiere calitativă între părți, ca un continuum inseparabil între conceptul de „destin" și acela de „creator".

Trandafirul nu dă semne că ar fi dispus să se însenineze astăzi, dar aș putea să-i amintesc de soarele blând de ieri. Şi intrucât suntem amândoi legați printr-o vastă zonă de tranziție spre maturitate, printr-un soi de fir nevăzut, energetic și spiritual, i-aș cere inimii mele îndrumare spre sursele unei arte net superioare față de ceea ce ofereau, la un moment dat, învățămintele lui Schelling: *"cel mai umil a devenit supremul, iar cel mai șters portret a devenit un univers poetic multicolor".*

Mai mult decât atât, i-aș cere inimii mele să cerceteze viața pe Pământ cu ajutorul vederii unui trandafir, prin prisma obiectivului unui fotograf care surprinde acea zonă a câmpului vizual aflat în afara zonei obișnuite de vedere a muritorului de rând. Aici cred că sunt moralizatoare cuvintele lui Mika Waltari din romanul "Etruscul":

"Comorile și bogățiile pier. Minunate amfore pictate, statuete delicate, oare ce vă mai rămâne din ele? Doar din pictura de pe pereții de piatră ai mormintelor se va mai păstra ceva. Fiindcă nimeni nu fură pereți din morminte. Şi pietrele neprețioase vor rămâne la locul lor. Dar nimeni nu le va putea citi.

Sunt sigur că, după ce mă voi apleca să ridic aceste pietre netede din pulberea în care secolele le vor fi îngropat, mă voi regăsi. Voi urca scara îngustă și voi ieși din nou la lumină. Ochii mei vor fi din nou vii și vor vedea conul sacru al zeiței de pe muntele ce se află în fața mormântului. Mă voi recunoaște, îmi voi reaminti de mine, cel care sunt acum. Iar după aceea... după aceea se va decide totul."

Leadership: Creația ta este îndreptată spre însușirea unui destin menit să își asume versiunea unui simbol care captează dualitatea unui Eu real și imaginar în același timp?

Ce-am observat? Trandafirul este capabil să înțeleagă viața pe pământ, istoria ca și prezentul, fără a avea nevoie să o definească în vreun fel, fiind el însuși o concentrare de cultură expresivă, încorporând povestiri, idei, simboluri. Ca atare, într-un univers estetic paralel, strâns legați amândoi printr-o legătură condițională, într-o singură concentrare de culoare pală manifestată pe fondul unui decor de poveste, se arată tocmai acea perspectivă asupra vieții din care noi nu privim niciodată lucrurile, ca un ocean din al cărui vifor nu se vede o ieșire...

Din când în când, trandafirul își aruncă privirile în jur, ochii fiindu-i luminați involuntar de o licărire stranie. Şi ce vede el? Vede înfăptuirile, doar visate, ale unor gânduri care cu siguranță sunt de moment, gânduri care aparțin tuturor, dar pe care puțini au curajul să le îmbrace în cuvinte. Pesemne, nici el nu poate să se desprindă de o realitate cuprinsă într-un tablou cu multe nuanțe, acea realitate a unei vieți umane trăite prin artă, prin simbol, prin comparații, care deși aparține trecutului este prezentă tocmai prin forma dată lumii obiectuale.

Încă încerc să-i citesc în ochi propria-mi viață, cu micile înfăptuiri ale pensonului vorbitor care știe cum să aștearnă pe pânză povestea unei mici urme a prezentului din întreaga istorie a Pământului. Şi, cel puțin pentru o clipă, mă văd în postura acelui creator care, putând a însufleți o floare, piatra sau metalul, și orice alt lucru din jur, nu poate totuși să-și schimbe destinul. Am doar dreptul să-mi consum destinul în felul în care simt, sau m-am simțit față de o întâmplare...

În cazul artei, leadershipul implică apartenența unui creator la instaurarea unui dualism al ființei sale: prin alimentarea unui ego care continuă să dețină puterea, și prin inventarea unui Alter Ego care se proiectează într-un plan figurativ.

Principiul privirii de dincolo de vedere se referă la mijlocul prin care un artist suflă viață în orice corp din mediul înconjurător, acceptând ideea că totul provine din materie și se transformă în materie la un alt nivel. Practic, artistul poate să transforme totul într-un tablou complet care, ca și exercițiu de imaginație, poate funcționa de sine stătător.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-privirii-de-dincolo-de-vedere.html